SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCIX. No. 165. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, AUGUST 28, 1992. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 28-го СЕРПНЯ 1992. Ч. 165. РІК XCIX

КОРОЛЕВА НАГОРОДИЛА С. ТЕРЛЕЦЬКОГО ОРДЕНОМ ВЕЛИКОБРИТАНІЇ

Лондон. — Королева Єлисавета II нагородила Степана Терлецького орденом Британської Імперії, що є одним з найвищих відзначень в тій країні. Одночасно королева Єлисавета II найменувала його досмертним членством товариства Британської Спільноти Народів (Коммонвелту) і британського парляменту та вручила йому срібну ювілейну медалю за заслуги і працю у громадському і спортовому життю Валії.

С. Терлецький.

С. Терлецький — відомий політичний діяч молодшого покоління, колишній посол до британського парляменту, працював старанно в різних парляментарних комісіях, в більшості комісіях зовнішніх зв'язків та брав участь у британському внутрішньому політичному житті. При тому він завжди сприяв, підтримував і активно діяв в користь визвольної боротьби українського народу та непохитно стояв на самостійницьких позиціях.

Дочекавшись проголошення акту незалежности 24-го серпня 1991 року, С. Терлецький встановив тісні зв'язки з численними офіційними урядовими особами і членами Верховної Ради, прихильниками Демократичного бльоку і запропонував свою допомогу у відбудові і закріпленні української державности.

Про відзначення С. Трелецького, правдоподібно першого після Другої світової війни, написали майже усі британські газети і журнали, додаючи до інформації характеристику британського політика українського роду.

Українські студенти з КПІ приїхали до ЗСА

Трой, Н. Й., — До Політехнічного інституту Ренсселір прибуло 16-го серпня шість студентів із Київського Політехнічного Інституту під проводом ректора проф. Михайла Згуровського.

Як уже інформовано в березні, поміж цими двома науковими інститутами нав'язано тісну співпрацю завдяки фінансовій допомозі подружжя Воррена і Павлини Браґґемен, які є спонзорами вимінної програми, що має на цілі створити у Києві при КПІ бизнесовий інкубатор. У справі цього інкубатора відвідав Київ минулого літа проф. П'єр Абетті, а минулого року був у Ренсселір інституті проф. Віктор Іваненко, директор інкубатора при КПІ.

Тепер шість студентів перебуватиме три тижні в Ренсселір інституті, щоб вивчити як провадити таким бизнесовим інкубатором.

Допоміжним в побудові інкубатора в Києві із досвідом в тому напрямі Ренсселір інституту є також випускник цього університету Марко Капій. Він тепер є президентом підприємства в інкубаторі Ренсселір, що будує автоматичну систему для матеріялів потрібних у автомобілевій індустрії.

УКРАЇНЦІ НА ФЕСТИВАЛІ В РИЧМОНДІ

Ричмонд, Ва. — Тут від п'ятниці до неділі, 18-20-го вересня в Ричмонд конвеншен центрі при вулиці Маршалл проходитиме 22-ий Міжнародний фестиваль, на якому, крім інших учасників, виступатимуть українці з Ричмонду і танцювальний ансамбль „Лиман" з Балтимору — дитяча та доросла групи, керівник — Андрій Голсбі. Концерт ансамблю відбудеться у неділю, 20-го вересня від 3-ої до 4-ої год. по полудні. За інформаціями слід звертатися до предсідника Фестивального комітету Григорія Приймака (804) 355-5676.

Л. КРАВЧУК ОСТЕРІГ ГОСТЕЙ З ДІЯСПОРИ

Київ (УНІАР). — Тут 26-го серпня Президент України Леонід Кравчук зустрівся з Богданом Федораком, головою Українського Державного Правління і Борисом Потапенком, директором канцелярії УДП. Після зустрічі відбулася розмова з групою делеґатів Світового Форуму Українців на чолі з Ярославом Соколиком. Обговорено актуальні проблеми розбудови української державности, сучасну політичну ситуацію в Україні, попередні підсумки святкування першої річниці незалежности України.

Президент відзначив, що під час Світового Форуму Українців і всенародного віча, дехто з гостей, українців за походженням, які є громадянами інших держав, виступили з критикою теперішнього керівництва України. Тому він, Президент Кравчук, доручив міністерству закордонних справ підготувати заяву з цього приводу. Особи, які й далі виступатимуть з подібними антиурядовими закликами, підлягатимуть виселенню з України впродовж 24-ох годин. Як сказав Президент, ці гості мають право повернутися в Україну, прийняти українське громадянство, взяти участь у виборах і лише тоді вони матимуть право критикувати обраного Президента чи Уряд.

Інформаційне бюро України УКРІНФОРМ поширило заяву, про яку згадував Президент Кравчук. У заяві, між іншим, сказано:

„Визначною подією, яка увінчала перші роковини незалежної України став Світовий Форум Українців, що працював у Києві 21—24-го серпня. Вперше українці з усього світу, люди різних політичних поглядів, віроісповідань та соціяльного стану зібралися у власній столиці, на тепер уже своїй землі. Відбулася щира, цікава розмова про шляхи до єднання, консолідації навколо загальної мети розбудови — розбудови вільної демократичної України.

На жаль, на форумі пролунали й виступи іншого характеру. Окремі закордонні його учасники виявили спробу використати високу трибуну для пропаґанди вузькопартійних, групових поглядів на сучасне і майбутнє української держави. Деякі з них прямо закликали до опору діям Уряду та Верховної Ради, політиці Президента.

Президент України, Президія Верховної Ради і Уряд, не бажаючи псувати загального настрою, стримано поставилися до таких, м'яко кажучи, нетактовних висловлювань, і визнали за можливе не вдаватися до загальноприйнятих у таких випадках дій. Але помиляються ті, хто сприймає стриманість як слабкість, або, ще гірше — як готовність прийняти до виконання чиїсь вказівки.

За дорученням Президента України Українське Національне Інформаційне Аґентство уповноважене заявити: дотримання духу і букви законів України, насамперед тих, що охороняють мир, злагоду, міжнаціональний спокій та стабільшість у суспільстві обов'язкові для всіх без вийнятку громадян України, а також її гостей. Спроби розколоти народ, посіяти міжнаціональну або соціяльну ворожнечу, розбрат, використовуючи для цього міжпартійні чвари, розцінюватимуться як такі, що завдають великої шкоди ідеї державного відродження України, прагнення до якого висловлене у маніфесті політичних партій, рухів, об'єднань, угрупувань, громадських організацій як України, так і зарубіжного українства. Громадянин будь-якої країни, який вдасться до подібних дій, буде видворений за межі України, причому без права будь-коли відвідати її.

Світовий Форум Українців висловив загальнонаціональне прагнення до злагоди і взаєморозуміння, до згоди у великій українській родині в ім'я свободи, демократії та справедливости. Українська держава зробить усе передбачене законом для захисту та забезпечення цього прагнення".

ПЕРЕСТЕРІГАЮТЬ ПЕРЕД ДИКТАТУРОЮ РОСІЙСЬКИХ ГЕНЕРАЛІВ

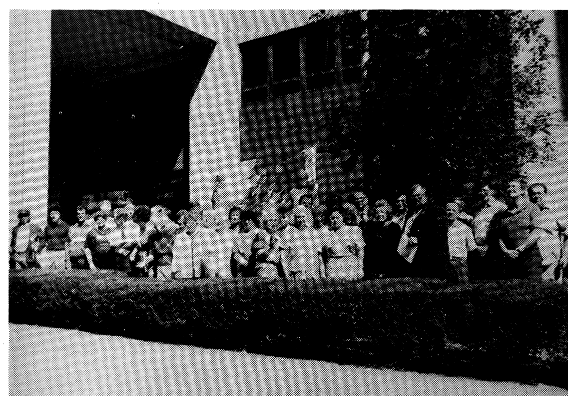
Київ, — Сергій Грабовський, політичний оглядач київської газети „Вісті з України", помістив у 25-му числі згаданої газети політичну статтю під заголовком „Генерали на арені", у якій він перестерігає Україну, зокрема її теперішній Уряд, перед диктаторськими вихватками російських генералів і адміралів типу Єгора Касатанова, міністра оборони Росії Павла Ґрачова, віцепрезидента Росії і афганського генерала Александра Рутського та інших.

Грабовський пише, що першою газетою, яка відгукнулася на призначення міністром оборони Російської федерації П. Ґрачова була „Правда", орган колишнього ЦК КПСС, нагадавши своїм читачам, що міністер є „героєм Совєтського Союзу", „командиром-трудягою" афганської війни, де його дивізія криваво розправлялася з муджагедінами і цивільним афганським населенням, яке сприяло афганському визвольному рухові. Автор статті у „Правді" зробив в кінці інформації такий висновок: „Тривалі розмови про цивільного міністра оборони тепер вичерпали себе".

Автор інформаційно-ана-

(Закінчення на стор. 4)

В УНСоюзі відзначили роковини незалежности України

У понеділок, 24-го серпня, працівники Головної Канцелярії УНСоюзу і В-ва „Свободи" зібрались перед будівлею УНСоюзу, де біля українського прапора заслухали проклямацію губернатора Джеймса Флоріо з нагоди перших роковин відновлення незалежности України, що її відчитав головний касир УНС Олександер Благітка. Відтак всі спільно відспівали „Ще не вмерла Україна".

(світлила: ред. Рома Гадзевич, „Український Тижневик")

У Філядельфії помер мистець П. Мегик

Філядельфія, Па. — У середу, 26-го серпня 1992 року тут помер на 93-му році життя св. п. проф. Петро Мегик, мистець-маляр, видавець журналу „Нотатки з мистецтва", основник Української мистецької студії.

П. Мегик родом з Буковини, студіював у Варшавській Академії Мистецтв, у 1928—44 викладач школи прикладного мистецтва й інших фахових шкіл Варшави, один із засновників мистецького гуртка „Спокій", з 1944 р. в Німеччині, а в 1950 р. переїхав до ЗСА. Свої мистецькі праці виставляв у Варшаві, Львові, Празі, Берліні та інших містах Европи, ЗСА і Канади, член ОМУА, співорганізатор багатьох виставок.

Похорон відбудеться у понеділок, 31-го серпня на українському православному цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку.

Співачка з Криму виступить на Союзівці

Союзівка. — Наступної неділі, 30-го серпня на оселі УНСоюзу розпочнуться святкування з нагоди дня праці, які продовжуватимуться протягом цілого тижня і завершаться великими концертами та забавами, що закриють літній сезон.

У неділю гості Союзівки зможуть побувати на концерті співачки з України Надії Петренко-Матвійчук (сопрано), яка виступить разом з піяністкою Аделіною Кривошеїною. В програмі — твори західньоевропейської клясики, українські клясичні романси та народні пісні, декілька арій з американських оперет.

Н. Петренко-Матвійчук.

Випускниця Львівської консерваторії, Надія Петренко вже дев'ять років працює солісткою Кримської філгармонії та проживає в Ялті. Заслужена артистка України, лавреат республіканського конкурсу ім. М. Лисенка та конкурсу камерних виконавців, артистка гастролювала в Англії в складі ансамблю „Таврія", а також в Німеччині, колишній Юґославії, Мадярщині, Канаді та ЗСА.

Особливо хотілося б підкреслити громадську діяльність мисткині в Криму, там, де українська мова, культура і традиції все ще не займають належної позиції.

Голова новоствореного Союзу Українок Ялти, член товариства „Просвіта", артистка бере участь у концертах, дохід з яких призначений на створення Міжнародного Фонду Лесі Українки, яка, як відомо, велику частину свого життя провела на лікуванні в Криму. Із згаданого фонду будуватиметься музей геніяльної поетеси в Ялті.

Концерт співачки відбудеться в залі „Веселки", початок о год. 2:30 по полудні. В ньому також візьмуть участь віолістка Галина Колесса та співак Микола Шопша.

У СВІТІ

ВПЕРШЕ ПІСЛЯ 15 РОКІВ громадянської війни в Ливані відбуваються парляментарні вибори. На першому їх етапі виграли ісллямські фундаменталісти. Спостерігачі припускають, що обставини в країні можуть скластися так само, як в Альжирі, де вибори було припинено після перемоги в першій рунді місцевих фундаменталістів. Міністер закордонних справ Ливану Фаріс Бвайс заявив, що зрезиґнує зі свого становища, якщо кабінет міністрів не перенесе другу рунду виборів на пізніший час.

У ВІВТОРОК, 25-ГО СЕРПНЯ, уряд Тайвану зірвав офіційні зв'язки з Південною Кореєю після того, як Сеул і Пекін проголосили встановлення дипломатичних стосунків. Тайван прийняв також рішення про скасування всіх пільг, які раніше мала Південна Корея в двосторонній торгівлі.

У ВІВТОРОК, 25-ГО СЕРПНЯ, новий філіппінський президент Фідель Рамос порадив звільнити з тюрми п'ять комуністів і 16 військовослужбовців, арештованих за спробу повалення уряду Корасон Акіно. Цим кроком власті хочуть схилити партизанів-комуністів до переговорів. Цими днями на зустріч з ними в Голляндію вилітають представники філіппінського уряду.

ВЖЕ ДРУГИЙ МЕШКАНЕЦЬ Каліфорнії увійшов до складу кабінету міністрів незалежної Вірменії. Першим був Рафі Ованесян, теперішній вірменський міністер закордонних справ, а другим став 32-річний Ґері Бедян, призначений заступником міністра промисловости. „Моє завдання буде полягати в тому, щоб ознайомити міжнародну спільноту і З'єднані Стейти Америки з Вірменією і можливостями, які вона відкриває", — підкреслив Ґ. Бедян у своїй першій заяві. Вірменський міністер промисловости і торгівлі Ашод Сафарян сказав, що „Бедян відіграватиме важливу ролю в переході Вірменії до ринкової економіки".

У ВІВТОРОК, 25-ГО СЕРПНЯ, президент Таджикістану Рагмон Набієв підписав указ про відкриття амбасад республіки в ЗСА, Німеччині, Бельгії, Туреччині, Ірані, Афганістані, Пакістані, Китаї і Савдійській Арабії. В індійській столиці буде діяти генеральний консулят. Незалежну республіку Таджикістан визнало понад 100 держав світу.

ПОНАД 90,000 КАМБОДЖІЙСЬКИХ втікачів з 369,000 вернулися на батьківщину з Таїлянду, однак програма репатріяції натрапляє на значні труднощі. Людям, що були протягом довгих років відірвані від рідної землі, тяжко розпочати нове життя. Чимало з тих, хто повернувся турбуються своїм майбутнім.

Я. АРАФАТ НЕ ВІРИТЬ ІЗРАЇЛЕВІ

Женева, Швайцарія. — Аґентство Ассошіейтед Пресс повідомляє, що лідер Палестинської Визвольної Організації Ясір Арафат заявив, що внутрішня політика теперішнього уряду Ізраїля є тільки заспокоюючою таблеткою, бо в дійсності політика Їцака Рабіна в нічому не відрізняється від такої ж політики його попередника Їцака Шаміра, скерована проти палестинського населення й ідеї побудови їх власної держави до чого „ми ввесь час стреміли".

Займаючи становище до ізраїльсько-палестинських переговорів, які тепер відбуваються у Вашінґтоні під наглядом Уряду ЗСА Я. Арафат підкреслив, що ізраїльська обіцянка для місцевих палестинців встановити незабаром їхню самоуправу на західньому березі ріки Йордан і смузі Ґази є замилюванням очей палестинським патріотам, остаточна ціль яких є створення своєї власної держави, в чому їх беззастережно підтримує керівництво ПВО. На окупованих арабських землях вже сьогодні є достатна кількість ізраїльських поселенців, число яких збільшується коштом еміґрантів з Росії й інших країн, колишніх республік ССCР та Східньої Европи, не кажучи вже нічого про присутність на цих землях більшої кількости ізраїльського війська і поліції в руках яких буде знаходитися фактична влада, а палестинці будуть їм „тільки прислуговувати".

„На жаль, — заявив Арафат, — я особисто і близькі мої співробітники не можуть повірити у переміни і нову політику Ї. Рабіна, слова якого діяметрально розходяться з ділами. Адресуючи світові свої „солодкі слова миру" він, Рабін, рівночасно продовжує вести політику свого попередника.

Керівник ПВО відкинув пропозицію Рабіна перевести адміністраційні вибори на окупованих землях. Очевидно, критика Арафата різко розходиться зі становищем палестинської делеґації у Вашінґтоні, яка вже прийняла пропозицію Ізраїля. У домовлености говориться, що палестинці мають право на самоуправу і переведення незалежних законодавчих і політичних виборів. Співробітники Арафата додали: „але під дулами автоматів і гармат ізраїльської армії".

Лідер ПВО продовжує критикувати Ізраїль не заважаючи на нові політичні ініціятиви Ї. Рабіна, які, з першого погляду, мають усі вигляди втихомирити ситуацію на контрольованих землях. Політичні коментатори й аналітики підкреслюють, що позиція палестинських делеґатів у Вашінґтоні набагато глибша і реальніша, як заяви головного проводу ПВО.

В АМЕРИЦІ

СТАРАННЯ ЗСА про видачу шведами Едварда Лі Говарда, колишнього працівника Сі-Ай-Ей, не увінчалося успіхом. Він був єдиним членом американської розвідчої служби, який перейшов до СССР під опіку КҐБ, вислизнувши з рук американців тільки на кілька годин. Цим разом сталося те саме: кілька годин після звільнення Е. Говарда шведською поліцією він зник. Політичні аналітики припускають, що він повернувся до Росії.

НАВІТЬ ЯКЩО РЕСПУБЛІКАНЦІ виграють вибори у листопаді, то Джек Кемп не сподіється бути знову призначеним на секретаря Департаменту житлового будівництва і розбудови міст, так принайменше він сам говорить приятелям. З уваги на те, що він вже кілька разів мав непорозуміння з Білим Домом, які були широко розголошені в пресі, Дж. Кемп починає поважно застановлятися над своєю майбутністю. Політичні аналітики уважають, що починати йому думати про заходи над своєю кандидатурою в 1996 році ще трохи заскоро. Треба підкреслити, що Дж. Кемп є одним з найбільш популярних республіканців, а його запросини виступати перед різними групами є малощо меншими від тих, які дістає Президент і його дружина Барбара.

ВИСТУПАЮЧИ ПЕРЕД делеґатами 74-ої річної конвенції Американських ветеранів у Чикаґо, губернатор Билл Клінтон звернувся до них з проханням, щоби причиною того, що вони не голосуватимуть на нього не було те, що сталося тому 23 роки, тобто його відмова служити у війську під час В'єтнамської війни. У дуже, на думку кореспондентів, відкритій та щирій промові демократичний кандидат на президента ЗСА закликав „судити його справедливо". Він також закликав виборців думати про майбутність, а не турбуватися помилками минулого.

УСВІДОМЛЮЮЧИ СОБІ, що тисячі праць американських робітників висять на волосочку, зокрема у військовій індустрії, Уряд президента Джорджа Буша хилиться до схвалення мультибільойового продажу військових джетів Савдійській Арабії та Тайванові. Ще донедавна ця справа виглядала майже пропащою, бо ЗСА оправдувались, що продавши літаки згаданим країнам зробить їх сильнішими від їхніх сусідів. Взявши до уваги безробіття в країні, Уряд і секретар оборони Ричард Чейні мусіли злагіднити свої настанови, одначе останній відразу підкреслив, що в майбутньому військова індустрія мусить пам'ятати, що Пентаґон не є для неї „аґенцією соціяльного забезпечення". Спостерігачі твердять, що ця зміна є справді добрим покажчиком нової настанови Уряду ЗСА щодо забезпечення своїх громадян в першу чергу. Бо навіть офіційні чинники підтвердили, що в останніх місяцях вийшла інструкція до американських дипломатів, щоби пропаґували американську військову індустрію у країнах свого перебування.

ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС

З Головної Канцелярії УНСоюзу інформують, що до Фонду Відродження України — УНС, вплинуло від членів УНС до середи, 26-го серпня 13.069 чеків-дивіденд, відсотків від боргових зобов'язань і добровільних датків на суму

336,472.57

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Після святкувань в Україні

Відзначати урочисто роковини проголошення своєї державности — це гарний звичай усіх культурних народів світу. 4-го липня щорічно в усіх містах і містечках Америки між двома океанами відбуваються парадні походи і скрізь чути стрілянину, бо це хлопчаки виявляють на свій лад радість без шкоди будь-кому.

Деколонізація Азії, Африки й Океанії сталася після Другої світової війни. Найдовше тривала комуністична колоніяльна імперія в Европі. Від 80-их років нашого сторіччя розпочався процес визволення з-під комуністичної партократії. Польща була першою, яка провела це.

У серпні минулого року Україна започаткувала розвал евразійської імперії. Не дивно, що роковини Акту 24-го серпня 1991 року святковано гучно-бучно, пов'язавши з тим днем і тижнем різні інші поважні події — з'їзди, конференції, маніфестації. З усіх країн української діяспори з'їхалися до Києва і Львова громадсько-політичні і культурні діячі, щоб своєю безпосередньою участю засвідчити свою духовну солідарність з материком. Від Української Американської Координаційної Ради полетіла до Києва її голова Уляна Дячук, головний предсідник УН Союзу. УНСоюз репрезентував на тамошніх святкуваннях головний секретар Володимир Сохан.

Між різними заглянованими на той тиждень подіями — відбувся акт передачі Президентові Леонідові Кравчукові повновластей Державного Центру УНР в екзилі. Найважливішою подією у Львові було урочисте покладення привезеної з Риму домовини з тлінними останками Патріярха Йосифа Сліпого до крипти у соборі св. Юра. Найстарша українська наукова установа, Наукове Товариство імени Шевченка провело у Львові засідання своєї Головної Ради, яка охоплює всі крайові Т-ва в Західній Европі, Америці й Австралії та від року й в Україні.

„Все йде, все минає і краю немає". Минулися святкування і вернулася сіра буденщина. Знавці відносин в Україні запевняють, що тамошні настрої „протверезили" з первісної евфорії. Рік тому, безпосередньо після проголошення Верховною Радою державної самостійности діставали ми листи, що починалися ентузіястичним твердженням: „Маємо свою державу". А після проголошення підсумків референдуму 1-го грудня минулого року мало хто з наших земляків в Україні сумнівався, що ще нема держави, а тільки проголошено рішення мати її і те рішення було народом підтверджене. Крім того одного, що обрано Леоніда Кравчука президентом, не було ні одного атрибуту рідної держави. Переконання, що з позитивним вислідом референдуму вже постала українська держава — минулося. Багато земляків розчаровані, але більшість — запевняють нас — вже зрозуміла, що треба цю державу будувати. У дев'ятому місяці після референдуму в Україні все ще є розгардіяш. Президент і його Уряд видають укази — нижчі органи їх не виконують. Харчів і всіх інших предметів — скільки хто захоче, але тільки на чорному ринку, а не у крамницях, бо всі торгують „наліво". І виправдують себе логічно: з існуючої платні при дійсній вартості купона неможливо вижити.

Недавні власть імущі партократи мають масу рублів — бояться втратити їх після введення гривневої валюти. Тому є валютовий хаос із доляром як найбільш упривілейованим грошем. Але понад 120 держав визнали державність України. З'єднання українського війська перебуває у Боснії в рамках міжнародного мирового війська ООН і вже є вбиті та поранені. В Україні роїться вже від чужинців: Захід зацікавлений Україною, як ринком збуту і торговельним партнером. Типовий зразок безпорядку, в якому кристалізується порядок. Нема ще ні однієї незалежної держави, яка була республікою СССР, де був би порядок, за американським гаслом „закон і лад". Будуються шляхи, будуються доми, видаються шкільні підручники, поширюється мережа рідних шкіл, наладнується те, що належить до державного ладу. Найбільша користь з отих святкувань була б, якби вони стали поштовхом до праці.

О. Т.

ДЕРЖАВНЕ СВЯТО УКРАЇНИ

II

Що більше, ця нова чи віднов лена наша українська держава зберегла всі українські землі, що їх святково проголосили представники всіх українських земель актом соборности в 1919 році незалежною, вільною, суверенною державою українського народу.

Великий успіх має Україна у закордонній політиці: її визнали 123 держави, почався обмін амбасадорами і посольствами і вже тепер Україна встановила дипломатичні відносини з 83 державами. Дуже важливим фактом для існування незалежної української держави є те, що Україну визнав уряд Російської федерації, що теж постала при розпаді СССР, і веде з Україною переговори у важливих державних справах, наприклад, справа Чорноморської фльоти, на державному рівні, як договорення двох незалежних держав. Україна вже раніше була членом Організації Об'єднаних Націй, а сьогодні це представництво цілком усамостійнене, намагається увійти в економічні зв'язки з державами світу. Вона заплянувала свою власну валюту, що тільки одна дозволить їй будувати повну незалежність. Здобуває Україна успіхи і в інших ділянках життя. В культурному секторі збільшилася кількість українських шкіл, яких ще недавно було дуже мало, враховуючи кількість українського населення в Україні. Почали виходити нові часописи і журнали, хоч і їх тираж надзвичайно малий. Велика потреба у друкуванні нових підручників і то виключно українською мовою. Довершити це діло спиняє економічна залежність України, бо й папір — це імпортований товар і його не вистачає.

Справді радісно, що цей перший рік самостійности прожила Україна у мирі і з успіхами в суспільному та політичному житті, почала розбудовувати і культуру. Україна багата матеріяльними ресурсами і їх треба їй використати. Головна ділянка, яку Україна мусить поставити на висоті, — це економіка, власна економіка, така система господарювання, яка дасть нашій державі добробут, а з тим і вдоволення населення, що й буде основою патріотизму і віддання своїй державі. Лондонський „Економіст" недавно писав, що на терені колишнього Союзу і далі при владі ті самі партійні люди, тільки другий ешельон. Це може і правда, але ці люди не тільки колишні партійці, вони теж вміють керувати господарськими справами, нехай і за старими формами. Перевести Україну зразу на вільний ринок — це неабиякий риск. Перехід на вільний ринок мусить іти систематично. Потрібно нових кадрів, які взяли б відповідальність за цю велику переміну. Тому треба дати признання Президентові Леонідові Кравчукові, що державний корабель веде обережно, без надзвичайних закрутів, які могли б тільки заламати цілу державну структуру. Розумна його політика, в якій він знаходить підтримку і давніх бюрократів, і війська, яких ліквідування принесло б можливість заворушень, як це сталося у Грузії, але і сильно підтримує українську самостійницьку думку, твердо стоїть за незалежність України і у внутрішній політиці, і в закордонній.

Незалежність можна здобути тільки розумною політикою, здоровою і підхожою системою економіки, яка мусить станути на власні ноги, утримуватися власними силами і послідовною відданою працею. І географічне положення та історія пригадують нам, що ту незалежність мусимо будувати на відносинах із нашим найбільшим сусідом — Росією. З Польщею Україна знайшла спільне зрозуміння, Білорусь — це наш приятель, навіть з Румунією проблем не буде. Залежність України від Росії не лише тепер господарська, це залежність і географічна, й історична, й економічна, і культурна. І тут найбільше завдання нової держави України випрацювати такі відносини з Російською федерацію, щоб дозволили їй цілком унезалежнитись від цієї — хочемо цього, чи ні — великодержави, яка при мудрому проводі знайде своє місце у світовій політиці.

Ми й далі чуємо про велику акцію російських патріотів-шовіністів проти існування України. Це історична і політична покута, якої ці великодержавники не скоро позбудуться. Нам треба організувати такі політичні відносини, щоб не тільки унезалежнити Україну від російських впливів, але й переконати і Росію, що без України вона все буде великодержавою з великим російським народом, який і без України знайде своє місце у світовій політичній конструкції. В цілому світі бачимо перемогу національної ідеї, вільні національні держави — це забезпека миру і порядку у світі.

Недавно в „ Ню Йорк Тай-

(Закінчення на стор. 3)

Юрій Стефанівський

Гурт „Соколи" з Дрогобича

Серед різноманітних колективів, які утворюються то зникають на естрадному обрії України, гурт „Соколи" з Дрогобича давно і цілком заслужено займає провідне місце. Твори у виконанні ансамблю щодня лунають у програмах львівських та республіканських радіо і телебачення, потрапили до фільму студії „Укртелефільм", записані на платівку фірми „Аудіо — Україна", про них схвально відгукнулись канадська газета „Гомін України" та „Радіо Свобода".

Популярність „Соколів" надзвичайно велика, їхні пісні можна почути всюди, де є українці, а це значить, по цілому світі. Нещодавно один з моїх знайомих був на Далекому Сході, на Амурі, де на засланні пройшло його знівечене Москвою дитинство. В українських родинах, які досі не змогли повернутися на Україну, господарі включали стрічки із записами дрогобичан.

Географія виступів ансамблю дуже широка: Канада і західній Сибір, Київ і Городенка, і кожний із них повертає Україні її зросійщених синів і дочок. Пісні у виконанні „Соколів" як євшан-зілля будять приспану московськими колонізаторами національну свідомість українців Криму, Донбасу, Кубані, Слобожанщини, стверджують ідею самостійности і соборности України, вони є зброєю у змаганнях Києва з Москвою за Крим, яку ефективно використовує Комітет Захисту Криму.

Для артистів немає великої чи малої сцени, елітарної чи простої публіки, кожний концерт вони дають на високому мистецькому та ідейно-політичному рівні, незалежно від того, чи це Торонто, Київ, чи невеличке районне містечко на волинському Поліссі. І глядачі відповідають взаємністю — вщерть заповненими залями, бурхливими оплесками, горами живих квітів і загальною пошаною.

Ансамбль створено відносно недавно, 20-го січня 1990 року. Його учасниками стали висококваліфіковані фахівці-однодумці. Всі вони мають високу музичну освіту та солідний досвід праці, кожний із них — творча особистість, відома у музичному світі. Художній керівник гурту Михайло Мацялко — душа колективу, його совість та інтелектуальний центр. „Соколи" — його задум, його здійснена мрія, мета його життя. Поруч з Михайлом молодший брат Іван провідний соліст гурту, скрипаль. Він, як ніхто інший відчуває народну пісню, виконуючи її, вкладає в неї душу.

Марія Шалайкевич — солістка і композитор. Уявити її поза народною піснею неможливо. Сцена для артистки — друга домівка, на якій вона почуває себе справді щасливою. Вдома Марія — чудова господиня і, як переконана її маленька донечка Ганнуся, найкраща мама у світі. Пісня „Все це дари Божі", яку Марія Шалайкевич написала на слова невідомого автора, українця з Америки, стала візитною карткою „Соколів", у ній суть філософського розуміння мистцями свого призначення, місця і позиції людини та мистця в українському суспільстві.

Скрипаль, гітарист та вокаліст Ігор Лешишак — справжній віртуоз. Скрипка в його руках то співає то плаче, вона неначе частка самого артиста. Людина веселої вдачі та широкого кола зацікавленности, оптиміст, Ігор майстерно володіє гітарою, добре співає і видається незамінним у гурті.

Подружжя Ярослав та Наталія Дуби завжди разом. Обоє закінчили Львівську консерваторію. Ярослав високопрофесійний талановитий музикант, композитор, грає на кількох інструментах. Його високохудожні твори: „Пісня твого сина", „Соколи з Канади, Соколи зі Штатів", „А пісня родом з Карпат", гимн дрогобицької футбольної дружини „Галичини" входять до репертуару гурту „Соколи" і надзвичайно прихильно сприймаються слухачами. Нещодавно мистець закінчив працю над піснею „Українська мадонна" на слова відомої української поетеси з Канади Лесі Щур. Наталя асистує разом з Марією Шалайкевич у сольових номерах Іванові Мацялкові, як вокаліст, але незамінна вона як бандуристка і особливо під час гри на бандурі разом із скрипалем Ігорем Лешишаком. Скрипка і бандура, поєднання звуку і настрою, власне надають „Соколам" тієї неповторности та самобутности, яка вигідно відрізняє його від інших сучасних мистецьких колективів.

Роман Наконечний, наймолодший за віком та досвідом артист гурту, грає на клявішних інструментах. Щирий товариш, скромна та поміркована людина навіть на фоні товаришів відрізняється надзвичайною працьовитістю і завдяки цьому добре вписується у єдиному ансамблі зі своїми старшими партнерами.

Ансамбль творять не лише музиканти та вокалісти, але й ті, хто на сцену не виходить ніколи. В гурті „Со-

(Закінчення на стор. 3)

Ярослав Стех

ПРО „КНИГИ БИТІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ"

I

Цього року відзначаємо подвійну річницю — 175 років від дня народження Миколи Костомарова та 145 років від розгромлення зорганізованого ним Кирило-Методіївського Братства. З цієї нагоди в новій політичній дійсності варто пригадати про визначного вченого і громадського діяча Миколу Костомарова та розказати про наукову спадщину, яка становить не лише фундаменти минулого, але одночасно є дороговказом сучасного. Всіх нас, українців, сьогодні об'єднує державотворче з минулого не тому, що воно важне й цінне, але в першу чергу тому, щоб на цьому багатющому матеріялі будувати конструкцію, незнищиму в майбутньому.

Микола Костомаров, син української селянки-кріпачки і дідича-росіянина, народився 4-го травня 1817 року в с. Юрасівці на Вороніжчині. Мати зуміла прищепити палку любов до свого народу, а батько уможливив йому закінчити Воронізьку гімназію та завершити у 1837 році Харківський університет. Багата дослідницька література про М. Костомарова переконливо доводить, що це був талановитий і надзвичайно амбітний юнак. Першу магістерську працю написав „О причинах и характере Унии в Западной России", а другу „Об историческом значении русской народной поэзии". Після закінчення університету переїхав до Києва, де викладав історію в київських гімназіях, а в 1846 році став професором Київського університету. Його перу належать такі фундаментальні праці з історії України, як „Україна XVI—XVIII ст.", монографії „Богдан Хмельницкий", „Гетманство Юрия Хмельницкого", „Павел Полуботок", „Мазепа" й „Мазепинцы", „Руська історія в життєписах її найголовніших діячів", „Две русские народности", „Правда полякам о Роси" та ряд інших надзвичайно цінних творів.

Як письменник, М. Костомаров належав до харківської школи романтиків, писав статті і поезії під псевдонімом Ієремія Галка. Його п'єси „Сава Чалий" (1838), „Переяславська ніч" (1841) та повісті „Кудеяр", „Черниговка" заслуговують на велику увагу сучасників.

Високу оцінку М. Костомарову дали М. Грушевський, М. Драгоманов, В. Антонович, І. Крип'якевич, Д. Дорошенко, Д. Чижевський, І. Франко та інші.

Однак я хочу звернути увагу на громадсько-політичну діяльність вченого в період його перебування у Києві. Саме в центрі України йому випала місія об'єднати українську інтеліґенцію, щоб спільними силами поборювати імперіялізм Росії у всякому вигляді і на основі слов'янського братерського союзу прагнути до незалежної держави. Разом з В. Білозерським, М. Гулаком, П. Кулішем, О. Маркевичем, Ю. Андруським, Т. Шевченком та іншими засновує таємне товариство „Кирило-Методіївське Братство". Головною метою його було виборення загальнослов'янської свободи в пошануванні прав кожного народу і кожної одиниці.

25-го грудня 1846 року в помешканні Миколи Гулака в Києві зібралися члени Братства, які мали завдання розробити програму і виходити з нею покищо таємно назовні. На цій таємній зустрічі серед інших виступив Т. Шевченко, який гострими словами осудив царський уряд і навіть висунув думку про можливість збройного повстання. Підслухавши ці розмови, студент Олекса Петров підступно вступив в ряди Братства і, зібравши матеріяли про братчиків, доніс у поліцію. У доносі Петров подав, що організація постала в січні 1846 року і на березень 1847 року начислює понад 100 членів. Організатором Братства є М. Костомаров, професор Київського університету, який не лише оформив програму діяльности, але цю програму, крім членів, широко пропаґує серед студентства. Непримиренним ворогом російського самодержавста є Т. Шевченко, який зневажає образливими словами царську величність, становить велику загрозу для уряду своєю діяльністю.

Після доносу братчиків заарештували, сконфіскували ряд документів, у тому числі „Книги битія українського народу", статут братства, відозви до українців, поляків і росіян. Одним словом, головні принципи ідеології і документації Братства.

Закінчення буде.

Ірина Дибко-Филипчак

„СВЯЩЕННЕ ВІДЧУТТЯ" Г. ЧЕРІНЬ

Ганна Черінь, „Квіти добра і зла", обкладинка Теміcтокля Вирсти, Видавництво „Комп'ютопринт" у Клифтоні, Н. Дж., стор. 238.

II

У вірші „П'ятдесятліття" з обуренням передає, як то святкують „самого пекла ненависний знак", як то вихваляють тих, що:

Тримають молот рукавиці з криці,
Щоб льодом обкувати серце й ум;
Щоб рідну мову вигнавши з столиці,
Шевченка пам'ять ставити на глум.
Але Шевченко є ще в Україні!
Не в грубих брилах бронзових погрудь,
А в ріках, травах, квітах — і в людині,
У вітрі, що співає: — Не забудь!

Закінчує Ганна Черінь вірш пророчими словами:

Святкуйте ж ювілей насильства і терору,
Що роботів зробив із роботяг...
А ми святкуємо, щоб знов піднісся вгору
Блакитно-жовтий український стяг!

Піднісся вгору український стяг! — це відчувало серце поетеси:

Крига минулих століть,
Скресне під натиском серць,
Проти кривавих лихоліть
Правда виходить на герць.

Але не минає уваги Ганни Черінь і те, що ще на дуже нестійкій площині є той „герць", тому й переживає: „А як програємо, знов Підемо в стан яничар". У кожному слові поетеси й картання навіть відчувається, що доля України і її народу є у кожному дробі думок і її почування, які так щиро висказує:

О, рідний краю, тільки ти
Думок моїх магніт.
З тобою легко в серці йти
В безмежний білий світ.

Та не лиш любов до рідного краю висказує Ганна Черінь у своїх творах. Питання почувань любові у яскравих висловах відчуваємо часто-густо у віршах книжки „Квіти добра і зла". Любов, адже, є моттом у відношенні уваги людини до людини, душа поетеси вельми багата тими почуваннями, ті почування дають наголос на серце, це пояснює у вірші „Б. О.": „А з чим же римувати серце? Та з чим же, як не з іншим серцем?!"

Свідома ж Ганна Черінь, що в „атомовий вік" на просторах почувань, уваги для поетів не вирощують, як колись, бувало, лаврів, тому каже:

Сплету сама собі вінок
Слова збираючи, як квіти.
Озвалось серце, як дзвінок,
Бо хоче жити і любити.

Живе поетеса і любить життя, хоч і не раз тіні життєвих подій падають на шлях, але горіння її одержимости до творчости перемагає і цвіте, саме це у першому вірші з „Вінка сонетів" читаємо:

А вірші — це поетів діти.
Яке священне відчуття!
Як любо творчістю горіти
Слова збираючи, як квіти.

Довголіттям горітимуть твори Ганни Черінь, бо в них слова непроминаючого і завжди на часі змісту — чи то у питанні національному, чи у щоденності людей, яка, інколи, приносить й нагоду розправити крила краси душі... Ось саме тому я не можу не згадати ту особливість, яка дихає у вірші „Бджола":

На квітці, безпорадна і мала,
Лежить, не поворушиться, бджола.

Барвисті крильця грають оксамитно —
Стараюся легенько їх торкнуть,
Щоб не збудити й не завдати болю,
А винести й надвір пустить, на волю.

Та не збудив уже малої бджілки
Ні дотик мій, ані мої слова.

Дивлюсь на крильця золотозелені,
На їх врочистий, непорушний спокій.
Отак вмирають співаки на сцені
Або дослідники при мікроскопі,
Що віддали таланти всі і чари,
Й останні серця творчого удари.

У ніжностях висловів поетеса передає таку потужню силу алегорії... Вміння цього — це шедевр! Бож труд ніжноманюсенького створіння і кінець її, що на пелюстку квітки „Собі сердешна вибрала могилу" — стає алегорією тим:

Що полягли в бою, не здавши стягу,
Що з кораблем потонули у морі,
Що на тортурах здержали присягу,
Що душі їх були — пречисті зорі...
Надхненно-творчі працьовиті бджоли,
Що із шляху не збилися ніколи .

До тих саме „надхненно-працьовитих" належить Ганна Черінь. Творчість поетеси — це „квіти", що дихають пахощами рідної землі України і „священним відчуттям".

Успіхи нашої молоді

Зліва: Петро Дзюба, Юрко Павлюк і Стефанія Лаба.

Юрій Павлюк, учень 8 кляси школи св. Йосафата, взяв участь в конкурсі УН Союзу з писання есею на тему: „В який спосіб можу я помогти Україні". Він зайняв друге місце. За це його осягнення Юрій був нагороджений двома томами „Енциклопедії Українознавства" та двома грамотами. Ці нагороди вручив йому голова Округи Петро Дзюба в присутности учительки української мови Стефанії Лаби, яка очолювала конкурс. Юрій є активний в Пласті і учнем Рідної Школи імені Тараса Шевченка. Родичі є членами УНСоюзу. Від себе тобі, Юрку, бажаю дальших успіхів, а родичам висловлюю щире признання.

П. Дзюба

День Союзянки

Вже увійшло в традицію для союзянок Округи Ню Йорк, що протягом останніх 18 літ громада союзянок відбуває свою святочну, розвагову зустріч на клаптику української землі в Америці — на Союзівці.

Цього року та щаслива дата, 2-го серпня 1992 року, випала на час чудової погоди. Виповнений автобус членками і гістьми з України вирушив в ранніх годинах з-під домівки СУА на Союзівку. Тут зустрілися з численними членками і гістьми, що відпочивали там або прибули туди своїми автами.

Після Служби Божої членки 69-го Відділу гостили прибулих смачним полуденком, за що голова Округи Надя Савчук у своїм кінцевім слові висловила сердечну подяку.

О 2-ій годині, в охолодженій залі Союзівки, на прибулих чекала мистецька програма. Її приготовила культ-освітня референтка Стефанія Косович при допомозі Ірени Стецьків-Бехтольд, Михасі Баран і Олі Гірної. Програму відкрила голова Округи Надя Савчук. Вона коротко з'ясувала ту велику муравлину працю, яку тихо, без розголосу виконує Союз Українок на полі суспільної опіки, стипендійної акції для убогої, але здібної молоді з Бразилії, Польщі, а тепер України. Не менш жертвенні в своїх датках для дітей „Чорнобиля" і на придбання фондів для Українського Музею. Все це ділюся з думкою про здобуття незалежности України. Сьогодні, в першу річницю незалежности Української Держави, присвячуємо всі наші зусилля цій колись недосяжній мрії.

Відтак голова передала ведення програми культ-освітній референтці Округи Стефі Косович. Та в свою чергу представила мисткиню з України Тамару Потерайло. Вона вивела перед публіку вісім молоденьких моделюк, які, не жаліючи часу на проби, граціозно репрезентували 24 чудових строїв прикладного українського мистецтва. Публіка нагороджувала їх щирими оплесками. Тамара Потерайло закінчила Київське Училище прикладного українського мистецтва. Роботи її виставлялись в музеях України, як також і в Санкт Петербурзі. Рівночасно, в залі „Веселки" на Союзівці, син її, Андрій, мав свою малярську виставку.

Моделювали строї: Уляна Кекіш, Христя Саляк, Тіна Ярема, Рома Кекіш, Ліда Підлуська, Джесика Богонович, Джована Возняк і Тамара Таланчук. В музичній точці виступали Гриць Гриновець і Степан Бень. Проспівали з чуттям пісні: „Я, матусю, тобі розкажу", „Горить горобина" і українську народну пісню „Порізала пальчик — ой болить". Молоденька дочка союзянки, Ліда Підлуська, порадувала публіку піснями „Рушничок" і „Мамо". Акомпаньював на гітарі Гриць Гриновець.

На закінчення, щоб розвеселити публіку, виступив гість з України Левко Дурко, з виконанням характерних, гротескових і жартівливих пісень свого власного авторства.

Відтак голова Округи Надя Савчук подякувала всім виконавцям, як також і союзянкам Лідії Закревській, Галі Оберишин, Вірі Шуль, Стефі Гуменюк, Дарії Мудрій, Іванні Мачай і Олі Женецькій, що причинились до успіху цього свята.

Специяльна подяка була для управителя Союзівки Івана Флиса мол., за уможливлення перевести цю зустріч на Союзівці.

Іванна Мачай

Св. п. д-р М. Боровик

Св. п. Михайло Боровик

Як боляче писати некролог про друга, якого знав майже півстоліття. Як несправедливо, коли гасне фізично інтелект, створивши умови духовну вежу. Це так, якби мати вмирала під час пологів, не маючи змоги потішитися новонародженим дитям. Щось подібне сталося з автором унікальної книги „Століття українського поселення в Канаді (1891—1991)" д-ром Михайлом Боровиком. Ще взимі, після Різдва, мій друг Михайло казав мені: „Друже, якщо мене не стане, доведіть з Дарцею (дружиною) книжку до кінця". Я тоді не хотів того слухати, але напевно його душа інтуїтивно відчувала що підходить фатальний кінець. І невблаганна смерть зупинила серце тоді, коли мозок святкував перемогу — книжка щойно вийшла друком.

Д-р Михайло Боровик народився 6-го квітня 1922 року в свідомій українській родині. Батько Роман був старшиною австрійської армії та членом УВО, і він разом з матір'ю виховав у малого Михася гарячу любов до України. Адже ще свіжі були в Галичині наслідки Визвольних Змагань. Середню освіту Михайло здобув у Львові в 1943 році і того ж року став членом ОУН, займаючи різні позиції, а в 1944 році поїхав на східній фронт, де був ранений вже під час капітуляції Німеччини.

По війні д-р М. Боровик був студентом високої економічної школи в Мюнхені (1945—48), далі Канада, де Михайло у Вінніпезі включився в активне українське громадське життя. Там же познайомився з Дарією Голіян, а, переїхавши до Торонто у 1951 році, одружився з нею. Рік пізніше народився син Роман (сьогоднішний канадський консул в Америці). В 1955 році Михайло поступив на славістичний відділ Оттавського університету і, лишивши працю в Торонто, переїхав з дружиною і сином в Оттаву. В 1958 році вступив до Бібліотечної школи в Оттавському університеті і рік пізніше закінчив її з найвищим успіхом (магна кум лавд) та грошовою нагородою від університету. Після цього дістав працю бібліотекаря в Національному Музеї в Оттаві. Тут у панства Боровиків народилась донька Лариса (тепер адвокат).

В 1960 році Михайло Боровик отримав магістерку за працю „Українська преса в Східній Канаді", а в 1962 році магістерку з бібліотекарства в Мак-Гілському університеті. В 1969 році дістав ступінь доктора філософії в Українському Вільному Університеті в Мюнхені, захистивши дисертацію „Українці Канади та їхня преса". Цю працю університет видав друком і в травні 1977 року відбулась велична презентація книги в Оттаві, в присутності представників українських організацій та членів канадського парляменту. Автор цього некрологу мав честь бути тоді головним промовцем і господарем бенкету. Безліч телеграм, привіти від державних і цивільних діячів Канади. Здавалося б, життя увійшло в норму діти виросли, дістали освіту, тепер би жити спокійно і працювати, але невидима доля тримала для Михайла чашу, налиту вщерть муками й терпінням.

Невдовзі після науково-громадського ювілею в честь д-ра Боровика, він спіткнувся і пошкодив коліно, почались ускладнення, були операції, все це знесилювало організм, а в 1987 році до того ж йому довелось перенести важку операцію на серці. Виздоровлення проходило повільно, але наближалось 100-ліття поселення українців в Канаді, і, не зважаючи на стан здоров'я, покійний вирішив написати книгу, присвячену Століттю. Матеріял був зібраний перед тим, але величезна праця полягала в його упорядкуванні. Почалася виснажуюча праця хворого автора над книгою. Час ішов, книга писалась, хвороба прогресувала. Михайло не раз говорив мені, що не житиме довго, тоді згадувались слова Стефаника з його „Катрусі": „Ой умру, умру, вже виджу, що мені немає віходу". Віддана дружина Дарця і вирозумілі діти облегшували терпіння хворого, у якого сила духу підпорядковувала собі слабнучий організм. Я щиро бажав щоб він закінчив працю, бо бачив, як це відбивається на його здоров'ї, і допомагав йому як міг. Хоч ми мали, може, і різні в дечому погляди, але це ніколи не відбилося на нашій дружбі, нас єднав один спільний знаменник — непримирена ворожнеча до комунізму і любов до України. Він був українцем-соборником і це підтвердилося в нашій довголітній дружбі.

Нарешті книжка була написана і тут почались, як у грецькій мітології, Танталові муки автора — був близько до смерти і не мав змоги її досягти. Одна друкарня обіцяла в минулому році, в рік Століття, видати книжку, але була перевантажена і передала рукопис другій, яка теж затягла справу. Автор мусів шукати третю, а час минав, як і здоров'я автора. Нарешті, хоч і трохи спізнено, книжка вийшла. Я був тоді в Америці, Михайло зателефонував мені і сказав, що весь наклад вже знаходиться у нього в хаті. Я був дуже радий за нього. За кілька днів повернувшись додому, я довідався, що він є в шпиталі і до нього, крім дружини й доньки, нікого не пускають. Господь Бог прийняв його до себе 11-го червня о 3-ій годині ранку.

На похорон з'їхались друзі з Торонто, Монтреалю, Америки. В труну поклали його книжку. Вдумливі слова о. пароха Володимира Шевчука запали в душу засмучених. На поминальному обіді промовляли від Наукового Товариства імени Шевченка інж. Зенон Янковський, від Ліги Визволення України — Дмитро Остапик, від Могилянсько-Мазепинської Академії Наук — проф. Ярослав Рудницький, від Українського Визвольного Фронту — Степан Харко, від друзів — Орест Галан, Стефан Матюк та упорядник жалібної програми — автор цих рядків. Син Роман Боровик подякував всім присутнім, що вшанували батька на похороні, та роздавав свіжо видану батькову книжку. Проте люди відмовлялися брати цей дарунок безкоштовно і складали пожертви на УММАН. Було зібрано на тризні 685 долярів, які передано відновленій Києво-Могилянській Академії в столиці України.

Отак несподівано закінчилося життя патріота, громадсько-політичного діяча, автора цінних книжок „Українсько-Канадська преса та її значення для української меншини в Канаді", „Століття українського поселення в Канаді" та багатьох наукових розвідок і статтей — св. п. д-ра Михайла Боровика. Його унікальна остання книга чекає читача. Вічна Йому Пам'ять.

Ростислав Василенко

Гурт...

(Закінчення зі стор. 2)

коли" це мисткиня Наталя Гадиняк, яка розробляє проєкти костюмів, костюмер Орися Угрин, звукорежисер Богдан Маліш та Іван Сокіл, адміністратор Василь Загайло.

Популярність „Соколів" від моменту виникнення донині обумовлена не лише високою фаховістю його учасників, але й чіткою ідеологічною спрямованістю їхніх репертуару та діяльности. Вони були, є і, вірю, будуть надалі високопатріотичними настільки, що коли два роки тому в Коломиї гурт виконав у повний голос заборонені пісні січових стрільців та повстанські, дехто боявся їх навіть слухати і нишком втікав додому. Пісні січовиків, „На вулиці сурма грає", „Тихий Дунай", „Гей, зі Львова до Мукачева" та періоду національно-визвольної боротьби проти берлінських та московських зайд „На полянці", „Рости, рости, черемшино", „Там десь далеко на Волині" та інші по довгих роках заборони виконали власне „Соколи" з Дрогобича. Палка любов до рідної України спонукала Михайла Мацялка та його товаришів-однодумців знову і знову збиратися в дорогу, їздити по прибних, збайдужілих до свого, містечках Східної України, Полісся, Криму і високим мистецтвом пробуджувати свідомість тамтешніх українців, доносити до них правду, відкривати очі та розкривати серця, нагадувати, що вони є нащадками не закріпачених гречкосіїв, а гордих запорізьких козаків, січових стрільців та вояків армії УНР, вояків Першої Української Дивізії та Української Повстанської Армії.

І люди прокидаються від вікового сну, починають відчувати гордість від незалежности української нації. Зникає комплекс меншевартости, почуття „молодшого брата". Останньо гурт підготував велику програму, присвячену 50-річчю утворення Української Повстанської Армії, з якою плянує взяти участь в урочистостях на відзначенні цього ювілею, даючи цикл концертів у Волинській, Рівненській та Житомирській областях.

Митрополит Володимир Стернюк 14-го квітня цього року благословив „Соколів" такими словами: „Як сокіл високо злітає, то нехай „Соколи" своїм серцем підносяться аж до найвищого Абсолюта — Бога, якому будуть служити душею і тілом для більшої його слави і для добра українського народу в незалежній та вільній Україні. А моє архиєрейське благословення Отця і Сина і Святого Духа най принесе їм силу сповнювати свої обов'язки для Бога та нашої незалежної України".

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У посмертній згадці „Св. п. д-р І. Понович", вміщеній у „Свободі" 18-го серпня ц.р., прізвище покійного слід читати: І. Поповин, а прізвище монаха, колишнього співпрацівника І. Поповича, — Вандемаля. Помилка сталася з тієї причини, що авторка Марія Нестерчук надіслала до редакції рукописний текст, в якому неможливо було правильно прочитати прізвища. Принагідно знову просимо наших дописувачів користуватися друкарською машинкою, або, пишучи від руки, принаймні дбали про чітке фікування прізвищ.

— Ред.

Державне...

(Закінчення зі стор. 2)

мсі" знавець російської історії, політики, психології російського народу Ричард Пайпс писав, нав'язуючи до подій в колишній Югославії, що подібна ситуація могла б створитися, наприклад, в Естонії, де росіяни становлять половину населення. Це дуже влучне порівняння. В тій же газеті подано, що поза межами Росії живе понад 25 мільйонів росіян; половина з них — це росіяни в Україні. Ми мусимо знайти найкращу форму у відносинах з Росією. Можливо, що варто було б створити спеціяльну комісію вчених, істориків, економістів, культурників, які могли б випрацювати найкращі форми співпраці з Росією. Росія — це природний наш сусід і відносини між нею і Україною — це найважливіше питання у наших змаганнях до повної незалежности. Це подібно як Канада чи Мехіко залежні від Америки. Тож цю нашу незалежність мусимо будувати з думкою про нашого сусіда, не у залежності від його політики й економіки, але у плянуванні незалежної власної політики й економіки, для вироблення добросусідських і прихильних відносин цих двох держав, спів життя яких матиме теж великий вплив на новий порядок у світі, побудований на вільних незалежних національних державах.

50-ліття священства о. декана і крилошанина І. Лазаря

Отець Іван Лазар

В неділю, 17-го травня, ми святкували 50-ліття священства о. Івана Лазаря — того, хто слово Боже передає нам, пояснює, тим самим дає нагоду здобути вічне щастя. Народ оцінив і вшанував цю працю, прибув масово на відзначення 50-ліття цієї важливої та великої праці. Прийшли парафіяни, які тут народилися, прийшли і такі, батьки, а навіть діти яких вже тут народилися. Батьки о. Лазаря прибули з України. Вони вщіпили в молоду душу любов до свого, до віри прадідів, а Сестри Василіянки навчали закону Божого, так що Іван Лазар вже в молодому віці відчув покликання до служіння Богові.

24-го березня 1942 року Іван Лазар став священиком. Як ревний молодий священик, виконував всі обов'язки душпастиря, в першій мірі він опікувався хворими. Деякий час викладав у Стемфордській духовній семінарії, а відтак душпастирював у стейтах Небраска, Пенсильванія, Місурі, а останні 25 років у Дірборн Гайтс, Миш. Тож не диво, що на ювілейну Службу Божу прибуло багато парафіян і церква була виповнена по береги. Отець ювілят у вишиваному фелоні правив Службу Божу українською мовою. Також бенкетова заля була виповнена вщерть. Молодий парафіянин Роман Фотчук провадив бенкетом двома мовами. Чисельні привіти від Папи, нашого Патріярха, Митрополита, Єпископа, від різних організацій, приватних осіб були наявним доказом глибокої оцінки його благородної праці. Виступи отців Христофа Войтини, Максима Кобасюка, Вейна Ручги, Пилипа Сандрика, Володимира Рубіцького дали духовну сильветку ювілята. Прикрасив ювілей своїм виступом хор „Ватра" під мистецьким керівництвом маестра Володимира Шесюка.

Отець Іван Лазар — відомий меценат на релігійні і культурні потреби. Він постарався про передрук та видання Богослуженних книг, жертвував на видання нот музичних творів Бортнянського, книги тисячоліття, на поїздку Капелі Бандуристів.

Оцінюючи ревність для Божої слави і для добра Святої Церкви та народу, Патріярх і Кардинал Мирослав Іван Любачівський іменував о. І. Лазаря митрофорним архипротопресвітером, даючи право носити митру, нагрудний хрест і набедреник.

Грамоту, признання і похвалу було дано у Львові при архикатедральному соборі святого Юра 18-го травня ц.р.

Адріян Блюй

НИЩІВНИЙ ГУРАҐАН „Андрю" залишив дуже погані наслідки на Фльориді, поминаючи всілякі матеріяльні втрати. Найперше це втрата життя 15 осіб, а далі цілий ряд довготривалих психічних і фізичних ударів потерпілим, з якими вони неспроможні собі дати раду. Спостерігачі та кореспонденти, розказуючи про ті видовища, які їх зустрічають на кожному кроці куди своєю нищівною фурією пролетів „Андрю", підкреслюють, що тепер найбільшою загрозою для потерпілих це боротьба з потребами підставового щоденного існування. Матеріяльні втрати на Фльориді обраховують коло 20 біл. дол, але чи зможуть підрахувати оці невидимі втрати, що змінили життя багатьох осіб на 180 градусів, питання на яке покищо ніхто не має відповідді.

ПРОДОВЖУЮЧИ СВОЮ виборчу кампанію у післяконвенційному піднесенні, президент Джордж Буш відбуває цілий ряд зустрічей, на котрих майже завжди говорить про поліпшення долі робітника. Він мав дві зустрічі з робітниками в Ансонії у Коннектикат і Юніон у Ню Джерзі, де заявив, що звернеться до Конґресу про схвалення закону поширити державну програму перевишколу робітників. Аналітики уважають, що це є прямий наслідок критики, що Буш замало уваги приділяє американським внутрішнім проблемам.

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок 25-го серпня 1992 р. відійшла у вічність на 82-му році життя наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА, ТЕТА

бл. п.

ЛІДІЯ МАРІЯ ОЛЕКСЮК

з Тишинських

ур. 6-го січня 1911 р. на Тернопільщині
вдова по бл. п. о. крил. ІВАНОВІ ОЛЕКСЮКОВІ
довголітня голова Союзу Українок та активна діячка української громади в Милвокі, Віс.

ПАНАХИДА відбудеться 27-го і 28-го серпня 1992 р. о год. 7-ій в похоронному заведенні Музика при 2157 W. Chicago Ave., Chicago, Ill.

ПОХОРОН в суботу 29-го серпня о год. 10-ій ранку в українській католицькій церкві св. Михаїла в Милвокі, Віс., а тлінні останки спочинуть біля мужа о. Івана Олексюка.

В глибокому смутку:
сини — ПАВЛО
ПЕТРО з дружиною ІРЕНОЮ
дочка — ЄЛИСАВЕТА ВАН ДЕН ГЕВЕЛ з мужем ЮРІЄМ
внуки — СТЕПАН, АНДРІЙ, ДАНИЛО, ПАВЛО, ЮРКО, МАРІЯННА, ОРИСЯ
брат — БОГДАН ТИШИНСЬКИЙ з дружиною АСЕЮ
братанки — ЮРІЙ, УЛЯНА, ЯРЕМА, ОЛЕКСАНДЕР, МАРІЯ, МАРТА ОЛЬГА, ВОЛОДИМИР
та ближча і дальша родина в ЗСА і Україні

К. Пилишенко отримала стипендію

Цього літа Катя Пилишенко закінчила студії в університеті Джорджа Дипломи магістра політичних наук. Осінню вона продовжувала студії в докторській програмі стейтового університету Огайо в Колюмбусі. К. Пилишенко отримала в цьому університеті престижеву стипендію (феловшип) в сумі 24,000 дол. на рік.

1990 року вона закінчила Американський університет у Вашінгтоні, де спеціялізацією її студій були економіка міжнародні відносини. За успіхи в науці отримала „президентську стипендію" впродовж всіх чотирьох років студій. Кожного літа Катя поглиблювала своє знання в Европі: в Українському Вільному Університеті в Мюнхені, в інституті Гете в Берліні, а 1990 року була курсанткою Першої Міжнародної Літньої Школи Українознавства в Києві.

Катя Пилишенко

Змалку, під впливом своєї мами, Катя любила танці. Це замилування залишилось і до цієї пори. Кожного літа, після пластових таборів, вона була учасницею школи танців Томи Приймм-Богачевської на Верховині і Союзівці і від неї перейняла любов до українських народних танців. Танцювала в Інституті Фолкльору і Хореографії, в Берліні — в авангард-школі модерного танцю „фабрика танців". Цього літа була курсанткою відомого „Американського фестивалю танцю" в університеті Дьюк.

Катя Пилишенко закінчила Школу Українознавства ім. Т. Шевченка в Рочестері, Н.Й. Донька професорів Володимира і Ірми Пилишенко, Катя має старшу сестру Орисю, котра є директором „Нешинел Форум Фаундейшен" у Вашінгтоні.

Катя Пилишенко є членом Українського Народного Союзу при парафії української православної церкви Св. Покрови, Відділ 285-ий в Рочестері.

Н.Н.

НАЧАЛЬНИК ГОЛОВНОГО управління розвідки Національної Служби Безпеки України ген. Георгій Ковтун висловив припущення, що колишній президент СССР Міхаїл Ґорбачов відігравав активну ролю в минулорічному серпневому перевороті. Відкликаючись на свою недавню поїздку до Криму і на розмови з охоронцями Ґорбачова у Форосі під час путчу, генерал ствердив, що „не було ніякої бльокади, Ґорбачов вільно плавав, бавився на узбережжі з внучкою. В гаражі стояли авта із зв'язком, який дозволяв президентові говорити навіть з Джорджем Бушем. Доступ до зв'язкових авт ні на хвилину не переривався. У дні перевороту на дачу Ґорбачова приїжджали і від'їжджали сотні авт: Ґорбачов, мабуть, діставав інформації, давав вказівки". На думку ген. Ковтуна, в серпневих подіях експрезидентові СССР належала значна, якщо не найголовніша роля.

Перестерігають...

(Закінчення зі стор. 1)

літичної статті Грабовського каже, що політичні спостерігачі не помилилися зі своєю оцінкою. Значно посилилась допомога Москви Придністровській республіці і на все це отримано, як можна зробити висновок, не лише військово-політичне, але й ідеологічне благословення від московського міністра оборони, який назвав Придністров'я „російською землею".

З другого боку дружня Росії Грузія, лідер якої Едуард Геварднадзе відверто говорить про намір мати військовий союз з північним сусідом, практично „без бою", великих труднощів і переговорів, отримала потрібну їй частину Чорноморської фльоти, військово-морські бази та техніку тих частин російської армії, які нині відводяться на свою територію.

Нарешті міністер П. Грачов виступив з кількома контроверсійними заявами, серед яких можна назвати заяву про готовість російської армії оборонити російськомовне населення за межами своєї держави і про неможливість поділу Чорноморської фльоти, яка повинна належати Росії. Автор інформації слушно запитує: „Цікаво, а як же тоді з досягнутою домовленістю про передачу частини кораблів Грузії". Стало ясно, каже він, йдеться тут тільки про Україну.

Подібні заяви, переважно антиукраїнського змісту, складали ген. Валерій Кузнєцов, колишній командир корпусу розташованого в Криму, який вперто відмовлявся підкоритися зарядженням українського Уряду, за що й він попав до числа „увічнених героїв Афганістану" на сторінках „Правди", не кажучи вже про таких воєнних „афганістанців", як А. Рутський, Макашов та чимало інших, на чиїх плечах спочиває сьогодні влада російських „демократів", ще недавно членів ЦК КПСС, а навіть всевладного Політбюра. Президент Росії Борис Єльцин, не маючи за спиною реальної політичної підтримки, звертається до армії і призначає на найвищі посади не тих, хто йому потрібний, а тих, які забезпечуть йому завтрішню владу.

„А якої ж позиції чекати від тих, хто був організатором масових каральних акцій проти народу і повстанців Афганістану", каже автор статті і робить в кінці висновок, що такі експерименти є дуже небезпечні тимбільше, коли президент Росії підбирає на керівні пости „совєтський елемент", який ще й досі мріє про черговий путч, щоб привернути до влади злочинні елементи Комуністичної партії.

„Українське село" у Воррені пам'ятає про Чорнобиль

Коли у 1986 році сталася жахлива нуклеарна катастрофа у Чорнобилі, цілий світ заговорив про цю подію. Однак з бігом часу інші події світового маштабу притемнили цей злочинний акт колишнього Совєтського Союзу. Не минуло це і приглади про цю катастрофу між українцями у діяспорі. Темпо допомоги невинним жертвам, яке зачалося дуже інтенсивно, з часом сповільнилося і зараз лише деякі групи стараються нести так необхідну допомогу.

Більшість громад перестали відзначувати річниці тієї катастрофи. Однак дирекція „Українського села" у Воррені, Миш., рішила і надалі звертати увагу нашої громади на ту існуючу недолю наших сестер і братів.

Осінню минулого року під час Українського Дня – бенкету з нагоди річниці існування „Українського села" зібрано понад 9,000 дол. на допомогу хворим дітям Чорнобиля. Ці гроші передано до фонду Допомоги Дітям Чорнобиля на руки д-ра Зенона Матківського. 9-го травня 1992 року відбулося у власному приміщенні чергове відзначення цієї катастрофи. Після соборного Молебня з поминанням померлих, який відслужили митрофорний протоієрей Микола Невмержицький, парох православної катедри св. Покрови і о. Христофор Войтина, ЧСВВ, парох української католицької церкви св. Йосафата, присутні перейшли до великої залі „Українського села". Там після відкриття президентом села Стефаном Віхарем доповідачка, дипломована медсестра Вікторія Грушкевич, інформувала, що у рамках Тристейтового Комітету Фонд Допомоги Дітям Чорнобиля з осідком у Піттсбурґу вона відбула разом з іншими лікарями і медсестрами поїздку в Україну. Ціллю поїздки було протягом декількох тижнів дати медичну допомогу дітям з Чорнобиля у діляниці очної патології. За час їхнього перебування вони за пляном мали помогти біля 1,800 дітям, однак мусіли дати медичну допомогу понад 3,500 дітям. В. Грушкевич підкреслив гарну співпрацю з міністром здоров'я України д-ром Ю. Спіженком та іншими представниками Уряду. Відомо, що мільйони людей, які живуть у небезпечній нуклеарній зоні, є вражені радіяцією. Її доповідь була переплетена прозірками.

Черговою акцією допомоги дітям Чорнобиля буде Український День з нагоди чергової річниці існування „Українського села" 22-го листопада 1992 року. Чистий прихід призначений на допомогу хворим дітям Чорнобиля.

Знаємо, що під цю пору Україна знаходиться у великій економічній кризі, однак ми не повинні забувати про тисячі невинних жертв, якими стали діти.

Дирекція „Українського села" належиться признання за гарний приклад і ініціятиву.

Зенон Василькевич

День Союзянки Чикагської Округи СУА

Недільний день 28-го червня був блакитно-соняшний і погідний, просто як вимріяний для успіху щорічної імпрези Чикагської Округи Союзу Українок Америки, Дня Союзянки, який влаштовують на мальовничим Круглим Озером поблизу Чикаго. Зелень тінистих дерев і кущів, погідне плесо озера, чистий подув вітру здалека від задимленого міста був цією оазою, яка щороку вабить численних гостей з Чикаґа і околиці. Діловий комітет під проводом Віри Хрептовської, членки 74-го Відділу, вповні вив'язався із свого нелегкого завдання, відчувалося вміло зорганізовану і добре скоординовану працю окремих ділянок імпрези. Найбільш активними у підготовці і переведенні дня були: голова Округи А. Хариш, її заступниці О. Харкевич і М. Дорожинська, Ірина Попович, Стефанія Форович, як також голови осібних Відділів СУА.

Польову Службу Божу відправив о. Андрій Шагала, ЧСВВ (катедра св.о. Миколая), у своїй змістовній проповіді він заторкнув тему любови до ближнього і пов'язав її із жертвенною працею союзянок. Співав хор церкви свв. Володимира і Ольги під диригентурою мгр Наді Савин. В розважній частині програми відбувся показ купелевих строїв (купальників) починаючи від 1980 року аж по сьогодні цей час, їх фахово пошила Люба Шеремета, членка 22-го Відділу, моделювали з союзянок молоді (і чарівні!) союзянки, презентувала їх Люба Калін, членка 29-го Відділу. Дітворі на радість показував чародійні штуки „сміхунець" (фаховий американський штукар) і обдарував їх кольоровими балонами.

Важливою частиною імпрези, а зокрема цієї, на свіжому „воздусі" є кухня, і цим разом, як усе, союзянки спільними силами успішно вив'язалися із свого „гастрономічного" завдання. Меню було кожному до вподоби: борщ (привезений союзянками з Милвокі), вареники (аж з далекого Геммонд, Індіяна), ковбаса з капустою, голубці, зрази (роблені руками самої голови Округи!), крім цього, членки 29-го Відділу на дворі смажили для гостей січеники і ковбаски. Солодке печиво було дуже вибагливе, домашнього виробу. Льотерія, як і щороку, була популярна, цікаві картини, кераміка, писанки були цінними виграшами у кінцевій розгривці.

Атмосфера дня була справді приємна, крім старших віком гостей можна було бачити багато молодих подруж з дітьми, а навіть з немовлятами, особливо гамірно було над озером, дітвора купалася, бавилася в піску, молодь грала в теніса, старші бесідували, зустрівши друзів і знайомих.

Високо вгорі під блакитним небом лунали з гучномовців мелодії популярних українських пісень (дехто казав, що заголосно, але... „де густібус нон ест діспутандум"), здавалося, що серед щоденних турбот і світових конфліктів час задержався на мить і дозволив нам провести ще один гарний, пам'ятний день, і за це належиться щира подяка Чикагській Окрузі СУА.

Мирослава Шевчик

ЗБІРКА ПРИНЕСЛА 77.829.96 ДОЛ.

У вістці „Створено фундацію для допомоги Університетові Києво-Могилянська Академія" („Свобода", ч. 162 з 25-го серпня ц. р., стор. 1) кінець першого параграфу треба читати: „Збірка принесла 77,829.96 дол.". — Ред.

● РОЗШУКИ ●

КРОХМАЛЬНИЦЬКОГО-КОПИТКО ІВАНА,
нар. 20-го березня 1915 р., розшукує донька Софія, яка проживає — Україна, м. Львів, вул. Кохановського, буд. 76, помеш. 5, та внучка Зоряна. Хто знає про нього, або він сам прошу зголоситися на адресу:
M. Pylypchak-Кец
608 Grand Ave., North Bergen
NJ 07047

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ГАРОЛД Е. ШІНДЕЛ член УНС Відд. 165-го Т-ва ім. Тараса Шевченка в Толідо, Огайо. помер 8-го липня 1992 року на 64-му році життя. Нар. 13-го листопада 1927 року в Толідо, Огайо. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Анну, синів Матея з дружиною Лідією, Роберта з дружиною Карін; дочок: Барбару Кватроманія з мужем Беррі, Сузен Максимяк з мужем Ігорем та три внучки: Лору, Сару і Енні. Похорон відбувся 11-го липня 1992 року на цвинтарі Толідо Меморіял Парк в Силванії, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Марія К. Пелехата, секр.

МИРОСЛАВ КУЛИНЯК член УНС Відд. 76-го в Юніон, Н.Дж. помер 7-го липня 1992 року на 70-му році життя. Нар. 1922 року в селі Денисів на Україні. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Антоніну, сина Волтера, дочок Мері Нідерер і Лесю Донован та четверо внуків. Похорон відбувся 10-го липня 1992 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Марія Демчук, секр.

ТЕРЕСА ҐОЯК член УНС Відд. 452-го Т-ва Український Клюб в Іст Чикаґо, Ілл., померла 3-го липня 1992 року на 62-му році життя. Нар. 4-го квітня 1930 року в Іст Чикаґо, Інд. Членом УНС стала 1949 року. Залишила у смутку мужа Тому, сина Стефана Гадт з дружиною Христиною, дочку Андрею Гадт і четверо внуків: Стіва, Тому, Майка і Браяна Гадт. Похорон відбувся 7-го липня 1992 року на цвинтарі св. Івана в Гаммонд, Інд.

Вічна Їй Пам'ять!

Наталія Шуя, секр.

НИКОЛА РІЗНИК член УНС Відд. 221-го Т-ва ім. св. Стефана в Чикаґо, Ілл. помер 10-го липня 1992 року на 70-му році життя. Нар. 1922 року в Терниках Горішніх, Україна. Членом УНС став 1964 року. Залишив у смутку дружину Марію, сина Стефана з дружиною Зеновією і три внучки: Лісу, Адріяну і Кімберлі. Похорон відбувся 15-го липня 1992 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Карачевський, секр.

ІГНАТ МАТКОВСЬКИЙ член УНС Відд. 237-го Т-ва ім. св. Духа в Честері, Па. Помер 15-го червня 1992 року на 80-му році життя. Нар. 17-го червня 1911 року в Честері, Па. Членом УНС став 1929 року. Залишив у смутку Маделіну Фелікс, Тавла Матковського і Юлію Баркер. Похорон відбувся 19-го червня 1992 року на цвинтарі в Линвуд, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Бетті Паньків, секр.

ІВАН ҐУЗИЛЯК член УНС Відділу 38-го Т-ва ім. св. Миколая в Обирн, Н.Й. помер 25-го червня 1992 року на 75-му році життя. Нар. 23-го грудня 1916 року в Україні. Членом УНС став 1952 року. Залишив у смутку дружину Елсі, синів Алфреда і Едварда. Похорон відбувся 29-го червня 1992 року, на цвинтарі св. Йосифа в Обирн, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Едвард М. Ґузиляк, секр.

ДМИТРО ГАНДЗЮК член УНС Відд. 221-го Т-ва ім. св. Стефана в Чикаґо, Ілл. помер 14-го липня 1992 року на 81-му році життя. Нар. 1911-го року в селі Пнів, Україна. Членом УНС став 1971 року. Залишив у смутку дружину Галину і сина Романа. Похорон відбувся 17-го липня 1992 року на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Карачевський, секр.

СТЕПАН ЧЕРНЯНСЬКИЙ член УНС Відд. 38-го Т-ва св. Миколая в Обирн, Н.Й. помер 23-го червня 1992 року на 92 році життя. Народився в Україні. Членом УНС став 1920 року. Залишив у смутку Ен Келлі. Похорон відбувся 27-го червня 1992 року на цвинтарі св. Йосифа в Обирн, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Едвард М. Ґузиляк, секр.

КАТЕРИНА ТАРАСЕНКО член УНС Відд. 423-го Т-ва ім. Євгена Коновальця в Чикаґо, Ілл. померла 1-го липня 1992 року на 73-му році життя. Нар. 25-го березня 1919 року в селі Молодів, Україна. Членом УНС стала 1952 року. Залишила у смутку мужа Василя. Похорон відбувся 6-го липня 1992 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Віра Ґоєвич, секр.